reti kodu ligidalle. Et nüüdse pruutpaari wahel selle juures ühe käsi mõni kord teise omase juhtus ja siis õige soojalt teist waotas, et mõni kord ja nimelt Jumalagajätmise juures musu matsatas, ega mull seda ei ole asja jutustada, see oli ju noorte inimeste eneste asi. See pidi ju sala sündima, sest asi ei pidanud enne kellegi muu kõrwa puutuma, kui Mareti wanematega oli räägitud.

Maret läks kodu ja jättis wärawa all Mardiga Jumalaga ja andis talle kätt, nagu ei oleks midagi sündinud. Seda Jumalagajätmist oli aga ometi üks näinud ja selle üle wihastanud, ja see oli peremees Jaak, kes Mareti isaga õuue pääl juttu nähti ajawat.

„Tere ka, Maret," ütles Jaak, kui Maret õue astus.

„Tere tere," wastas Maret ja läks läbi õue tuppa.

Jaak oli ka ära märkanud, et Maret punasem näost oli kui muidu. Peagi arwas ta, et ehk midagi on sündinud. Wist oli, nii arwas ta, Mart talle mõnda isiäralist asja kõnelenud. Ta meel sai pahaks ja süda sai täis, aga ta ei näidanud oma meelepaha mitte. Ta oli Mareti isaga põllutöö üle rääkinud, aga ta nõuu Oru talusse tulles oli hoopis teine olnud. Nüüd rääkis ta edasi järgmisel wiisil:

„Kuule, Oru peremees, mull oli ka üks asi siia tulla."

„Ütle aga asi ära," wastas Mareti isa.

„Nagu tead," ütles Jaak õige toredaste, „olen mina peremees. Ma olen nõuuks wõtnud naest wõtta. Tüdrukuid saaksin ja leiaksin ma küll, kes mulle tulekswad, minu pärast iga sõrme pääle kümme tükki. Kas tead, Oru peremees, kümme tükki iga sõrme pääle! Aga ma — ma ei taha neid."

„Kas siis juba mõne oled leidnud, keda sa tahad?" küsis Oru peremees.

„Olen küll leidnud," wastas Jaak, „ja kas tead, kes see on? See on sinu tütar Maret. Teda tahan küll naeseks saada. Ega sull ometigi midagi selle wasta ei ole. Minul on perenaest waja ja sinul on muidugi juba